

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 13. De dubio, quod habere debet anima remissa, an sit in statu
gratiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

October.

Statue, quocunque obtentu hujuscemodi spectaculis nunquam assistere.

Ignorans, quòd ad vincula stultus trahatur, donec transfigatur sagitta guttur ejus; veluti si avis festinet ad laqueum, & nescit, quòd de periculo animæ illius agitur. *Prov. 7. 22. & 23.*

Quid tibi cum pompis diaboli, adversus quas in signaculo fidei ejurasti? *Tertull.*

DIES XIII.

De Dubio, quod habere debet anima remissa, an sit in statu gratiæ.

I.

GRandem formidandi, nòsque submissè gerendi causam habemus, quòd polliceri nobis non possimus, nos in statu gratiæ esse constitutos: sed magnam habere causam hac de re dubitandi, magis adhuc arrogantiam nostram comprimit. Homo fervens timet, ne non sit in gratia; multò tamen magis sperat, quàm timeat; idcirco, quòd rationes habeat sperandi, se in statu gratiæ esse: ideòque ipsius timor animum ejus non frangit. Homo verò igna-

vvs

us magnas habet dubitandi rationes, an ^{October} in gratia sit constitutus: itaque ei longè magis timendum, quàm sperandum. Quid terribilius? ut primùm gratia animam aliquam ingreditur, Spiritus sanctus in ea, velut in templo suo residet. At habemúsne causam nobis persuadendi, Spiritum sanctum in anima tepida reside- re? Spiritus enim sanctus spiritus est purus, ardens, vehemens; anima tepida carni addicta, sensibus dedita, frigida, socors. Quomodo igitur Spiritus iste purus animam carni, & sensibus devotam incolere potest, cùm ipsemet id se posse, neget? quomodo Spiritus tam ardens morari in animo penitus glaciato poterit? quomodo Spiritui isti tam vehementi cum tanta socordia convenire? si verò dubitandi datur locus, an Spiritus sanctus habitet in anima tepida, an non etiam dubitandi locus est, an anima tepida sit in gratia; quæ vinculum illud est, quo Spiritus sanctus, cum illa unitur?

II. Gratia est animæ nostræ, quod anima est corpori nostro. Hæc est ejus forma; est, ut ita dicam, animæ nostræ anima. Anima in corpore nostro continuum est actionum vitæ naturalis Principium; gratia in anima nostra debet esse principium

October,

pium continuum actionum vitæ supernaturalis. Si in corpore aliquo nullum amplius vitæ naturalis motum adverto, causam habeo judicandi, animam inde excessisse, ac proin corpus mortuum esse. Si in anima quadam nullum signum animadverto hujus vitæ divinæ, hujus vitæ supernaturalis, an non pariter habeo rationem judicandi, gratiam ab ea recessisse, animamque mortuam esse? jam verò, ubi sunt actiones vitæ supernaturalis in anima tepida, & socordi? si ea mentem suam scrutetur, si in actiones suas inquiret, potestne sibi polliceri vel unicam earum verè supernaturalem esse; cujus Deus unicum principium sit, & finis? an non omnes ejus actiones à natura, à proprio genio, animi motione, consuetudine, vanitate, respectu hominum proficiscuntur? potestne vel unica earum gratiæ tribui? O quantum hac de re dubitandi locus est!

III. Medium ipsum, quo anima tepida, & ignava ad recuperandam gratiam utitur, Sacramentum nempe poenitentiae an istam dubitandi præbet, an istam gratiam possideat. Poenitentiae juncta debet esse contritio vel perfecta vel imperfecta, sincera tamen tunc etiam, cum quis de peccatis duntaxat levioribus se accusat. Hæc

enim

enim si absit, Confessio vel nulla, vel sacrilega est. Uterque dolor animæ tepidæ ex æquo difficilis est, quod ad peccata venialia attinet. Infernus unicum ferè motivum est, quod permovere potest animam ad concipiendum dolorem adeò duram, ut est anima tepida. Et tamen is saltem directè motivum esse non potest doloris imperfecti de noxis levioribus. Contritio perfecta difficilior adhuc ei accidit: nam denique dolor ob Deum in rebus etiam levioribus offensum, ob hanc solam rationem, quòd id Deo displicuerit, res est ab amore proprii commodi tam aliena, & perfecta, ut animæ etiam ferventissimæ ulterius progredi non valeant? quomodo igitur id speremus de anima languida, minusque fideli, quæ peccatis venialibus toriet, & consultò à se admissis, satis ostendit, se non magnopere dolere de infelicitate, Deo displicendi? annon hæc, Domine, ansam mihi præbent, si ignavus sim, de bonitate pœnitentiarum mearum dubitandi, & timendi, ne ipsum medium, quod mihi suppeditasti, gratiam recuperandi, ob fœcordiam meam aliud non sit, quàm occasio eam perdendi? mihi meq; machinandi &

October.

Inquire in Confessiones tuas, in quibus te non nisi de peccatis levioribus accusas, ut videas, an polliceri tibi possis, te sincerum dolorem habere.

Non permanebit Spiritus meus in homine, quia caro est. Gen. 6. 3.

Nescit tarda molimina Spiritus Sancti gratia. Ambros.

DIES XIV.

Deus Suum Nobis Amorem testatur, cum nobis adversa submittit.

I.

DEus suum in nos amorem testatum facere melius non potest, quam res adversas nobis immittendo; idcirco, quod eæ nobis cogitationes de salute nostra suggerant. Quemadmodum prosperitas, & voluptates efficiunt, ut salutis obliti eandem negligamus, sic calamitates, & ærumnæ nos compellunt, ut de ea cogitemus. Si mundus ridet, nobisque blanditur, tunc eum amamus, ei nos addicimus, ejus bonis, & delicijs, quæ nobis affert, fascinari nos patimur. An non homo suis bonis penitus immersus, delicijs suis innatans, salutem, Deumque suum, & unà seipsum obli-